

Arrest

nr. 289 906 van 6 juni 2023
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. NEERINCKX
Akkerstraat 1
9140 TEMSE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 18 februari 2023 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 6 februari 2023 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 20 februari 2023 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 19 april 2023 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 27 april 2023.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 24 februari 2022 legde de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) het bevel op aan verzoeker om het grondgebied te verlaten. Tegen deze beslissing diende verzoeker een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Bij arrest nr. 276 241 van 18 augustus 2022 verwierp de Raad dit beroep aangezien werd vastgesteld dat het werd uitgevoerd op 28 februari 2022 en het beroep aldus zonder voorwerp was.

Op 6 februari 2023 legde de gemachtigde verzoeker opnieuw het bevel op om het grondgebied te verlaten.

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

De heer / mevrouw :

naam en voornaam: M., D. geboortedatum: [...]1984 geboorteplaats: P. nationaliteit: Servië

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen de 7 (zeven) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Artikel 7

() 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

(x) 2° in volgende gevallen :

[X] de vreemdeling vrijgesteld van de visumplicht die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een période van 180 dagen voorzien in artikel 20, Uitvoeringsovereenkomst van Schengen of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

De meest recente inreisstempel in het overgemaakte paspoort dateert van 21/08/2022. Bijgevolg is het regelmatig verblijf van betrokkene nu verstreken.

Ook de intentie om te huwen geeft betrokkene niet automatisch recht op verblijf.

Bovendien geeft het feit dat betrokkene samenwoont met zijn partner en haar 2 broers hem niet automatisch recht op verblijf.

Het feit dat betrokkene gescheiden wordt van zijn partner en haar broers is van tijdelijke duur: de nodige tijd om zijn situatie te regulariseren teneinde reglementair België binnen te komen.

Rekening houdend met alle bovenstaande elementen kan er bijgevolg besloten worden dat deze verwijderingsmaatregel gerechtvaardigd is en dat de verwijdering niet in strijd is met het artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 (waarin staat dat de minister of zijn gemachtigde bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening moet houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land).

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst of naar het land waar betrokkene(n) een lang verblijf geniet(en), om op een later tijdstip legaal naar België terug te keren, niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. In zijn arrest (nr. 27.844) dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende: “De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene(n) zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen.” Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639

Indien u geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar uw adres begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of u daadwerkelijk vertrokken bent van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de

verlenging ervan verstreken is. Indien u nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op verwijdering."

2. Onderzoek van het beroep

Verzoeker voert in het enig middel de schending aan van artikel 12 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM), van artikel 23 van het Internationaal verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten (hierna: het BUPO-verdrag), van de materiële motiveringsplicht en van de artikelen 1 tot 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991).

Hij licht het middel toe als volgt:

"De bestreden beslissing miskent de door verzoeker gedane afgifte van het huwelijk en betoogt in de bestreden beslissing ten onrechte dat er enkel een intentie zou voorliggen om te huwen.

Onder stuk 2 wordt het ontvangstbewijs gevoegd dat verzoeker en zijn aanstaande echtgenote hebben ontvangen van de Stad Sint-Niklaas n.a.v. hun huwelijksaangifte.

Volgende bepalingen voorzien in het recht om te huwen.

Art. 12 EVRM bepaalt:

"Mannen en vrouwen van huwbare leeftijd hebben het recht te huwen en een gezin te stichten volgens de nationale wetten welke de uitoefening van dit recht beheersen."

Art. 23 BUPO bepaalt:

" 2. Het recht van mannen en vrouwen van huwbare leeftijd een huwelijk aan te gaan en een gezin te stichten wordt erkend."

Daarbij dient te worden gewezen op de bepalingen van de Omzendbrief van 17 september 2013 betreffende de gegevensuitwisseling tussen de ambtenaren van de burgerlijke stand en de Dienst Vreemdelingenzaken ter gelegenheid van een huwelijksaangifte of een verklaring van een wettelijke samenwoning van een vreemdeling in illegaal of precair verblijf:

2. Opschorting van de uitvoering van het bevel om het grondgebied te verlaten : Indien aan een vreemdeling, aan wie een bevel om het grondgebied te verlaten (" BGV ") betekend werd, een ontvangstbewijs (artikel 64, § 1, van het Burgerlijk Wetboek) of een ontvangstbewijs (artikel 1476, § 1, van het Burgerlijk Wetboek) afgegeven werd zal de minister die bevoegd is voor de Toegang tot het Grondgebied, het Verblijf, de Vestiging en de Verwijdering van Vreemdelingen of zijn gemachtigde niet overgaan tot de uitvoering van dit " BGV ", en dit tot :

- de dag van de beslissing tot weigering van de ambtenaar van de burgerlijke stand om het huwelijk te voltrekken of om melding te maken van de verklaring van wettelijke samenwoning;

Hierin wordt uitdrukkelijk bepaald dat een bevel om het grondgebied te verlaten niet meer kan worden uitgevoerd wanneer een huwelijksaangifte werd ingediend, en nadat een ontvangstbewijs werd afgeleverd.

Onder stuk 2 wordt dit ontvangstbewijs gevoegd dat verzoeker en zijn aanstaande echtgenote hebben ontvangen van de Stad Sint-Niklaas.

Uit deze bepaling kan logischerwijze (a fortiori) worden afgeleid dat na het indienen van een huwelijksaangifte geen bevel om het grondgebied te verlaten meer kan worden afgeleverd.

Indien de Omzendbrief bepaalt dat het (eerdere) bevel niet meer kan worden uitgevoerd wanneer een huwelijksaangifte werd gedaan, dient hier per analogiam (of a fortiori) uit te worden afgeleid dat geen nieuw bevel kan worden afgeleverd wanneer de Staatssecretaris kennis heeft gekregen van deze huwelijksaangifte.

Dit is ook logisch en wenselijk aangezien na de aangifte gebruikelijk een onderzoek wordt uitgevoerd naar het voorhanden zijn van een eventueel schijnhuwelijk in het kader waarvan de vreemdeling dient te worden verhoord en in het kader waarvan bijv. een woonstcontrole wordt uitgevoerd.

Door toch een bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren, schendt de betreffende attaché de artikelen 12 EVRM en art. 23 BUPO. Het wordt verzoeker immers door het bevel (en de uitvoering ervan) onmogelijk gemaakt om zijn huwelijk daadwerkelijk af te sluiten aangezien de voltrekking van het huwelijk onmogelijk is zonder de aanwezigheid van verzoeker voor de ambtenaar van de burgerlijke stand."

Verzoeker voert aan dat de bestreden beslissing de aangifte van het huwelijk miskent en betoogt dat er meer is dan enkel een intentie om te huwen. Ze voegen een stuk twee bij het verzoekschrift waaruit blijkt dat hij en Mw. B.A. een huwelijksaangifte hebben gedaan. Verzoeker citeert artikel 12 van het EVRM en artikel 23 van het BUPO-verdrag. Verder wijst verzoeker eveneens op de Omzendbrief van 17 september 2013 betreffende de gegevensuitwisseling tussen de ambtenaren van de burgerlijke stand en de Dienst Vreemdelingenzaken ter gelegenheid van een huwelijksaangifte of een verklaring van een wettelijke samenwoning van een vreemdeling in illegaal of precair verblijf (hierna: de Omzendbrief van 17 september 2013). Hierin wordt bepaald dat een bevel niet kan worden uitgevoerd wanneer een huwelijksaangifte werd ingediend of een ontvangstbewijs werd afgegeven. Volgens verzoeker moet naar analogie of a fortiori worden aangenomen dat indien een bevel niet meer kan worden uitgevoerd, geen nieuw bevel kan worden afgeleverd eens de gemachtigde kennis heeft van de huwelijksaangifte. Verzoeker acht dit logisch aangezien na de huwelijksaangifte een woonstcontrole gebeurt en vaak een verhoor gebeurt in het licht van het onderzoek naar een schijnhuwelijk.

Verzoeker meent dat de artikelen 12 van het EVRM en 23 van het BUPO-verdrag zijn geschonden nu hij door de bestreden beslissing in de onmogelijkheid verkeert om zijn huwelijk daadwerkelijk af te sluiten zonder zijn aanwezigheid voor de ambtenaar van de burgerlijke stand.

De in de artikelen 2 en 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991 en in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft genomen. Hij moet kunnen beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Deze artikelen verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een 'afdoende' wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628, RvS 30 mei 2006, nr. 159.298, RvS 12 januari 2007, nr. 166.608, RvS 15 februari 2007, nr. 167.848, RvS 26 juni 2007, nr. 172.777).

De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerende motief aan op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregel en het feit dat de termijn van legaal verblijf is overschreden nu de termijn van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 20 van de Uitvoeringsovereenkomst van Schengen werd overschreden. Verder motiveert de gemachtigde eveneens in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en artikel 8 van het EVRM.

Verzoeker stelt dat niet is gemotiveerd aangaande zijn huwelijksaangifte en dit werd miskend. De Raad stelt evenwel vast dat ook al werd niet letterlijk melding gemaakt van de huwelijksaangifte, de gemachtigde wel uitgebreid is ingegaan op de intentie van verzoeker om te huwen en het feit dat verzoeker samenwoont met zijn verloofde en haar twee broers. De Raad acht deze motieven afdoende in het licht van de formele motiveringsplicht aangezien verzoeker door kennisname van de motieven kan begrijpen waarom zijn huwelijksplannen volgens de gemachtigde de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten niet in de weg staan.

Een schending van de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 blijkt niet.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in kennelijke onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Verzoeker stelt dat de bestreden beslissing ten onrechte betoogt dat er enkel een intentie is om te huwen. De Raad kan evenwel niet lezen in de beslissing dat er "enkel" een intentie is om te huwen en er dus sprake zou zijn van een eventuele verkeerde feitenvaststelling. De gemachtigde heeft zich louter niet uitdrukkelijk uitgesproken over de huwelijksaangifte, doch niet gesteld dat die er niet zou zijn.

Verder volgt de Raad verzoeker niet dat de artikelen 12 van het EVRM of 23 van het BUPO-verdrag zijn geschonden. Anders dan verzoeker voorhoudt, verhindert de bestreden beslissing niet dat hij kan huwen. Artikel 12 van het EVRM houdt een recht in om te huwen maar niet op een plaats naar keuze. Verweerder stipt in de nota terecht aan dat enkel wanneer de huwelijksplannen concreet en ernstig zijn en niet redelijkerwijze kan worden gevraagd om het huwelijk elders te sluiten, een verwijdering in strijd kan zijn met artikel 12 van het EVRM (Commissie Mensenrechten, 12 juli 1976, nr. 7175/75, X v. Federale Republiek Duitsland (onontvankelijkheidsbeslissing)). Verzoeker toont niet aan dat hij niet kan huwen in Servië dat overigens ook het land van oorsprong is van zijn verloofde. Er blijkt eveneens niet waarom verzoeker niet vanuit Servië een visum kan aanvragen met het oog op een huwelijk in België.

Tot slot kan de Raad niet volgen dat uit de Omzendbrief van 17 september 2013 a fortiori kan worden afgeleid dat indien een bevel niet meer kan worden uitgevoerd na de huwelijksaangifte, er geen nieuw bevel kan worden afgeleverd eens de gemachtigde kennis heeft van de huwelijksaangifte. De Omzendbrief heeft duidelijk, blijkens de bewoordingen van de passage die verzoeker zelf heeft geciteerd, enkel betrekking op de gedwongen uitvoering door de gemachtigde van een bevel om het grondgebied te verlaten, eens een ontvangstbewijs van een huwelijksaangifte werd afgegeven.

Ook al kan verzoeker gevolgd worden dat de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten na een huwelijksaangifte het onderzoek naar een schijnhuwelijk bemoeilijkt en verhindert dat op korte termijn verzoeker verschijnt voor een Belgische ambtenaar van de burgerlijke stand om het huwelijk af te sluiten, kan niet aangenomen worden dat de afgifte van huidig bevel in strijd is met de Omzendbrief van 17 september 2013.

De schending van artikel 12 van het EVRM, van artikel 23 van het BUPO-verdrag, van de materiële motiveringsplicht en van de artikelen 1 tot 3 van de wet van 29 juli 1991 blijkt niet.

Het middel is ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegronnd middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van verzoeker.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes juni tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES